

הגרעין התורני-חברתי יבנה

"PINE PES"

פרשת 'מספטים'-גיליון מס' 113 כד' שבט התשע"ב.
העלון מופץ ביבנה, בית גמליאל, גבעת וושינגטון, קיבוץ יבנה, בן זכאי, ניר גלים, גן יבנה ובאי-מילים
ניתן לראות את כל הגיליונות באתר www.tipot.co.il חפשו אותנו בפייסבוק

העלון מוקדש לעילוי נשמת:

יפה בת פורטונה
למשפחת אלמועלם

באותה נשימה מזניח את בני ביתו –
אינו שונה מאדם אשר בוחר לטפח
את גופו ואת האגו הפנימי שלו –
שניהם משועבדים לשלילי שבהם,
יש עיקר ויש טפל לעיקר, יש בית ויש
חוץ לבית. ובית קודם לחוץ לבית.
לכאורה הפרשה מתחילה בסיפור
מוזר, אדם אשר נקנה כעבד –
ומעוניין להמשיך לשרת את האדון שלו, נוח לו, יש לו
בית אולי, הוא מקבל מתנות לחגים, אולי בנוסף
תלושי חג וכדומה - בקיצור הוא מרגיש בסדר גמור.
גם בעל הבית מעוניין שהוא ימשיך
בעבודתו - אבל כאן צרופה חוכמת
התורה הקדושה - "והגישו אֲדִנִּיּוֹ, אֶל-
הָאֵל-לִקְיָם, וְהָגִישׁוּ אֶל-הַדֹּלֶת... אֶל-
הַמְּזוּזָה; וְרָצַע אֲדִנִּיּוֹ אֶת-אֲזָנוֹ בַּמַּרְצָע,
וְעָבְדוּ לַעֲלָם" - תזכור שאתה עבד של
ריבונו של עולם!

האדון שלו מזכיר לו ליד הדלת אתה
עבד של ריבונו של עולם, הוא מעמיד
אותו ליד המזוזה "אל הא-לקים" "ועבדו לעלם", זה
העיקר הכול טפל, שלא תשכח בטעות את אדונך
האמיתי ותדבק באדון הזמני והחולף שלך.
השתעבדות שעלולה להיות שלילית מתקבעת כחיובית
ע"י תהליך הרציעה לעולם.

יהי רצון שנזכה להשתעבד,
להתמסר לאחד והיחיד- ריבונו
של עולם, אבא.

"אל הא-לקים...ועבדו לעלם" !

לא לחינם פותחת הפרשה בדיני עבד עברי, לכאורה
ישנם דברים הרבה יותר חשובים כרגע לדון בהם, אך
הנושא הזה של שעבוד, עבדות, כל כך רגיש בעם
ישראל שישנו הצורך הראשוני לעשות סדר בדברים.
שעבוד הינו התמסרות. נקודה .

ישנם שני סוגי השתעבדות - האחת חיובית- אם אני
מעוניין להתמסר לדבר אשר בעיני רוח התורה הינו
דבר חיובי אוניברסאלי- כדוג' לימוד תורה, חסד
ולהבדיל אפילו ספורט (נפש בריאה בגוף בריא...) וכו'
זאת התמסרות - זו הינה
משעבדת אך היא חיובית. יש בה
מטרה ברורה עשיית טוב ושל
התקדמות רוחנית או גשמית -
כמובן שהכול תלוי במי אתה
ומה רצונך האמיתי .

**אדם, אשר ביומיום שלו
הינו פעיל בעמותת חסד כל
שהיא, אך באותה נשימה
מזניח את בני ביתו -**

**אינו שונה מאדם אשר בוחר
לטפח את גופו ואת האגו
הפנימי שלו -**

ההשתעבדות השנייה הינה
השתעבדות שלילית - התמסרות
לדברים אשר מזיקים לך או
לסובבים אותך - למשל השתעבדות לגוף ולטיפוחו
להבדיל מן הספורט הבריאותי שהמטרה שלי היא
שמירה על בריאותי גרידא, כאן אני הופך את הגוף
שלי לכלי לטיפוח האגו והמוחצנות הפנימית שלי -
אני הופך את האמצעי למטרה ומתמסר לשלילי שבי.

אקח דוג' קיצונית אחרת ע"מ לנסות קצת ולהמחיש
- אדם, אשר ביומיום שלו הינו פעיל בעמותת חסד כל
שהיא, מסור לזה ברמ"ח אבריו ושס"ה גידיו, אך

מערכת עלון "לשם שמים"
lshamaim@gmail.com

הוצאה לאור:
הגרעין התורני-חברתי יבנה

לתרומות ניתן ליצור קשר
או להפקיד ישירות בחשבון הבנק:
סניף: 939 מספר חשבון: 32114/38

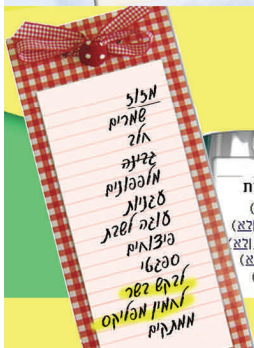
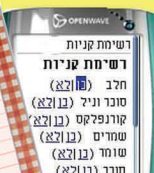
העלון מוקדש לרפואת חברנו: ישראל פרז' רפאל בן מרים

כל משפחה, ורשימת הקניות שלה...

מלול

סופר שיש בו הכל

סופר מזוז רח' הדרור 25 08-9436688 בי"ב מזוז רח' שבזי 08-9436945

בין פגמים ורצונות...

רצון שאינו מלווה בעמל, אינו רצון- אלא ברכת הלב- משאלת לב שאדם חושק בה, וכאשר לאדם יש רק משאלת לב זו, ואינו עושה צעד כדי להתקדם לעברה, היא נשארת בגדר משאלה בלבד, ואף מתשת כוחו של אדם, וח"ו מביאה לייאוש.

בפרשה שעברה חווינו את הקרבה האלוקית ממש, ראינו את הקולות, שמענו את הדברות, כל נשמות ישראל יחד, התרגשות עצומה. ובפרשתנו, פרשת משפטים העמוסה אוסף של חוקים ומצוות, נראית כביכול רחוקה מהחוויה הרוחנית ומהקרבה

לד'. לעיתים האדם שואל עצמו מדוע אנו צריכים את החוקים הקטנים הללו?! הרי פעם בכמה זמן לחוות הארה אלוקית- וחוויה לכאורה נראה גדול ומשמעותי יותר. אבל אנו לא באמת מתקדמים אם אנו לא פועלים בכיוון. העמל הוא הבחירה, האדם "מוכיח" להקב"ה שזהו רצונו האמיתי, וכאן הוא מתגבר ומשתדל מאד.

זהו החידוש של הפרשה- כאן מגיע הרצון, כדי להגיע לשלמות רוחנית-האדם חייב לעמול, העבודה הינה

יומיומית, ישנם חוקים ומצוות מוגדרים, הדורשים התמדה והתקדמות בדברים קטנים.. כדי להגיע למטרה הגדולה!

שנוחה לראות ברכה בתהליך, ובעז"ה לראות כולנו בבניין שלם!

בדרך כלל, כשאנו בוחנות את עצמנו במראה, הדבר הראשון שאנו מוצאות הוא הפגם, עוד קלוויות שהתווספו, עוד קמט לאוסף.. וכדומה.. השלב הבא הוא המשפט הקבוע שמלווה באנחה: "אם רק הייתי", "או הלוואי והיה לי", "ומה כבר ביקשתי?! רק..". ואח"כ מגיעה השאלה איך זה קרה לי? הרי כבר לפני חודש החלטתי ש...

משל החיצוניות, כך הפנימיות. אנו מוצאות את עצמנו פעמים רבות עומדות כנגד הרצון להגיע לשלמות רוחנית, אך כשאדם מציב את הרף הגבוהה- הוא מבין שזה כמעט בלתי אפשרי, נופל למשבר (עם מלעיל- כלשון בני הישיבות) אז איך אנו אומדים את עצמנו מול המטרה - הדבר השלם?

האדמו"ר מפיאסצנא תיקן לנו עצה: "רצונך לאמוד את עצמך, ולדעת אם עלית או ח"ו ירדת

במשך השנים שעברו. הסתכל ברצונך, אבל רק ברצונך-ולא בברכתך! כי הרצון שאדם רוצה ועובד ביגיעה לבוא לאיזה דבר, רצון נקרא, ואם אינו עובד בו אף אם רוצה הוא אין זה רצון אלא ברכת הלב שמברך ומאחל לעצמו להתעשר בה הדבר"...

פעמים רבות נדמה לנו כי הרצון זהו החלום, משאלת הלב. אך מחדד האדמו"ר מפיאסצנא ומבהיר: לא כך: הרצון עניינו עמל. האומדן הוא עד כמה האדם עמל ומציב לעצמו יעדים ומטרות בדרך להגשמה, ומתי הוא מוותר לעצמו ומשם המדרון מאד חלקלק בדרך אל הייאוש...

**יום הולדת שמח
ימתן שגב
שחוגג יום הולדת 20!**
שתזכה לעוד המון שנים של
אושר עושר ובריאות
שבע"ה יתגשמו
כל משאלות ליבך
רק לסובבה

אוהבים "PAPA" ו"MAMA"

הלכות פורים- קריאת מגילה

א. מנהג טוב להביא ילדים קטנים לבית הכנסת לשמוע קריאת המגילה, לחנכם במצוות פרסום הנס, ולכן אומרים בקול את הפסוקים 'איש יהודי' ו'מרדכי יצא' ו'ליהודים' ו'כי מרדכי', כדי לעורר הקטנים שלא יירדמו. (שו"ע ומשנ"ב סי' תרפ"ט)

ב. אמנם בזמננו נהפך העניין, ולא רק שאין הקטנים שומעים את המגילה, אלא הם מבלבלים וגורמים שגם הגדולים אינם יכולים לשמוע את המגילה, וכל ביאתם הוא רק להכות את המון, ובזה אין האב מקיים מצות חינוך כלל. ובאמת מצד מצות חינוך צריך כל אב להחזיק את בנו הקטנים אצלו ולהשגיח עליהם שישמעו הקריאה, ורק כשיגיע הקורא לזכור שם המון האגגי רשאי הקטן להכותו כמנהגו, אבל לא שיהיה זה עיקר הבאת הקטן לבית הכנסת. (משנ"ב שם)

**החכם אומר
הריני לומד
שתי הלכות
היום ושתיים
למחר עד
שאני לומד
את כל
התורה
כולה**

(ויקרא רבה)

בני-עקיבא
סניף יבנה

לוז פעילות שבת

פעולת ערב שבת	מפקד
חברי א' כיתות 6-7	חברי ב' כיתות 4-5
15:30	21:00

בואו בשמחה!

לפרטים נוספים:
אוריה הקומונרית 0523-6644-64

**יש עוד הרבה דברים לעשות כאן... אנחנו עוד רק בהתחלה!!
שואפים רחוק, אבל זקוקים גם לך...**

בונים קהילה לשם שמים!
מלא הוראת קבע כפי יכולך והיה שותף בחיזוק העיר!

לתרומה ופרטים נוספים:
רעיה- 050-4531228

ניתן גם להשאיר פרטים במייל העלון.
ואנו כבר נדאג שיעגיע אליך עופס

איך נוסעים במונית?

יום שישי בבוקר. גשם מכה

בשוליות. אני עומד בתחנה ברחוב הרצל, תיק גדול מושך את כתפיי אחורנית, מחכה לאוטובוס או מונית שרות. חייב לצאת מחסותה של התחנה אל הקור מידי פעם בפעם, לראות אם הוא מגיע. קו 212 מגיע ואני מתחיל לחשב. לעלות? אם אעלה עליו עכשיו, יהיו לי עוד 10 דקות של הליכה בגשם ובקור. עדיף לחכות עוד קצת, לפחות עכשיו אני יודע שאין שבתה באוטובוסים. עוברות עשרים דקות ועדיין לא הגיע קו נוסף. אני מבין שעשיתי טעות גדולה...אני

מתחיל לחשוב שאולי יש שבתה, והקו האחרון פעל בצורה עצמאית. ואז, לאחר חישוב ממורמר שהזמן שלי יותר חשוב מהדרך, הגיעה מונית שירות. היה זה ניגוד גמור לגשם

המקפיא בחוץ. בפנים היה חם. מאד חם. "אתה לא תגיד לי זה בסדר?" צעקה גברת מחומצנת בסביבות שנות ה-50 לחייה. "כל מה שאני עובדת הולך ונשרף על מטפלת, ועל מיסים – המדינה צריכה לעזור לי!" ורידי הצוואר שלה איימו להתפקע. "זה לא נכון. יש כסף. מי שרוצה, שיצא לעבוד לא חסר כסף במדינה." ענה לה נהג המונית במבטא פרסי קלאסי. הוויכוח המשיך להתלהט (האישה הלכה והצטרדה, המבטא של נהג המונית החריף). הם התווכחו על כל הגזרות הכלכליות הנדושות שלא אלאה אתכם בהם למרות שרמת הטענות הייתה מבדרת ביותר ("מי זה ביבי!! אשתו מפרפרת אותו על האצבע שלה. את כל הממשלה היא מנהלת!!"). "בטח אתה לא מסכים! אתם הפרסים הגעתה מפרס (במלעיל) מפוצצים בכסף. אני, מה היה לנו במרוקו? כלום! שום דבר! רק סלטה מטבוחה." סיכמה המרוקאית את הוויכוח. "נכון?" פנתה לקבל אישור מאדם שישב במושב שממולה והנהן לכל דבר שאמרה. האבסורד הוא, שהוא היה אתיופי. "היא צודקת." הוא אמר לנהג. תוך כדי שהוויכוח פונה לזווית עדתית, המונית פנתה לדרך יבנה. בתחנה עלו בחורה רוסייה ובחור חילוני בעל חזות תל-אביבית (אם אנחנו כבר מדביקים תוויות, מן

הסתם הוא מנווה אילן). שניהם התיישבו במושב האחורי.

אני חייב להגיד שבינתיים הייתי בעד הנהג. משפטים כמו "אני עובד קשה והצלחתי לחתן את כל הילדים." ו-"אני עובד במונית כבר 40 שנה ולא ראיתי בית מלון" מול "יאללה תהנה קצת מהחיים - אכול ושתו כי מחר נמות." ו-"אתם הפרסים בונקרים. רק נכסים ונכסים, לא נהנים!" די גרמו לי להטות את הכף לטובתו. אני קולט פה אדם רציני, שמצבו הכלכלי כנראה אינו טוב בהרבה מהמרוקאית המתרגשת, ובכל זאת הוא רואה את החיים באור חיובי. יש לו סדר עדיפויות נכון.

היה משעשע לראות איך שורשי הוויכוח האקונומי מסתכמים בלאיזו עדה יש אוכל יותר טוב, ועוד יותר את פרצופה הנרגז של הבחורה הרוסיה שלא הצליחה להאזין למוזיקה באוזניות מרוב הצרחות. "מה אתם נהנים!?" אתם יודעים רק סלטים. כל היום סלטים." "מה עדיף? רק עלים אתם אוכלים! טוב אל

תרגיז אותי! יש לי דם חם אני אחטוף התקף לב תצטרך להסיע אותי לבית חולים." התעודדת מהמחשבה שאם רק נכליא את כל העדות בעם ישראל (דבר שיקרה בצורה טבעית בעוד דור או שניים), כל המשרבים הכלכליים יפתרו.

הוויכוח קיבל תפנית נוספת כשאת המהנהן האתיופי החליף בחור בעל חזות חרדית (טוב נו, ש"סניק, בכל זאת הוא יבנאי...). הלה הצטרף מייד לוויכוח כשהתברר שנהג המונית החרוץ שלנו עובד שבעה ימים בשבוע. "אין ברכה בכסף של שבת!" פסקה המרוקאית שהפגינה עד כה ידע נרחב בפסוקים ובפרקי אבות. "היא צודקת." אישר החרדי. "אני חוזר בתשובה ואני אומר לך פעם עבדתי בשבת ועשיתי כמה מאות שקלים. בסוף היום תפס אותי שוטר על מהירות – חטפתי דו"ח. כל הכסף של כל היום הלך!" בדרך כלל אני שונא את הסיפורים האלה. המסר כל כך ברור וחד משמעי שזה נשמע קצת לא אמין. אבל כשהבנתי שאולי כך בעצם הוא רואה את הדברים, באמונה תמימה כזו, היה בזה משהו עוד יפה. בכל מקרה ברור שהנהג כבר מזמן לא היה

הפיזיבוריט שלי. אדרבא, המרוקאית (שהציעה לחרדי להחליף מקום כאשר התיישבה לידו אישה), הפגינה כזה ידע במקורות פתאום נראתה לי באור אחר. ממורמרת אמנם, אבל עם ערכים.

כשהנהג הבין שהוויכוח כבר מזמן לא מתנהל במסלול אליו כיוון, וכמו כל נהג טוב, הוא לא אהב לסטות מהמסלול, הוא הסביר לבעל התשובה שלנו שהם בכלל התווכחו על המצב הכלכלי. "תראה, אני שואל אותך, מי זה בן אדם?" ניסה הנהג לסכם. הנווה-אילני התקדם מושב קדימה. "מי שמקיים מצוות." ענה החרדי בפשטות. "עזוב אותך עכשיו זה! אני שואל אותך, מי זה בן אדם?" חזר הנהג. "מי שמקיים מצוות ועושה את מה שה' ציווה." אמר שוב. "נכון! עושה מצוות וחסדים. אוהל אברהם אבינו הכנסת אורחים!" חזקה המרוקאית. המונית כבר הגיעה ליבנה והרמתי את התיק. הנווה-אילני פנה לחרדי "רגע, אתה טוען שאני לא בן אדם? אני לא מקיים מצוות. מה אני לא בן אדם?"

לצערי, את התשובה כבר לא שמעתי. הייתי צריך לרדת. לא לפני שאיחלתי שבת שלום לכל עם ישראל בקולי קולות בעוד שנהג המונית טופח על שכמי. תהיתי מה ענו לו. תהיתי מה אני הייתי עונה. הרי רק באותו שבו למדתי במהר"ל שהדבר היחיד שמגדיר אותנו אנשים, שמבדיל אותנו משאר הבריאה הן הפעולות האלוקות, המצוות. רק אחרי הרבה זמן הצלחתי להשיב לעצמי על שאלתו

היה משעשע לראות איך שורשי הוויכוח האקונומי מסתכמים בלאיזו עדה יש אוכל יותר טוב

הנעלבת של הבחור. הוא בן אדם, כי הוא עושה מצוות, או לפחות חלק מהן, גם בלי לשים לב.

השינוי החד הזה במי שציידתי בו בין ויכוח לויכוח, והקיבוץ גלויות הקטן הזה של כל אחד מבאי המונית בואכה יבנה, גרם לי להבין שבכל רמת ויכוח, בכל יהודי, יש איזה צד שאני יכול להתחבר אליו. לאהוב בו. אני לפחות, הרגשתי בר מזל שפספסתי את האוטובוס, שעליתי על המונית הזו... נכון, אני מרגיש שהפעם לא חידשתי לכם כלום. "אהבת ישראל", מושג נדוש. אבל אולי ניערתי קצת אבק ממשחו שאנחנו באמת צריכים קצת בחיים. לא משהו שאפשר או צריך לנסח במילים גבוהות. פשוט למצוא את העין הטובה הזו ואיתה לנסוע יחד עם עם ישראל במונית שרות. שבת של שלום!

בונים קהילה לשם שמים!

מבצע 'הוראות הקבע' של 'לשם שמים' ממשיך! תרום כפי יכולתך, והיה שותף במפעל העצום של חיזוק העיר!

לתרומה ופרטים נוספים: רעיה - 050-4531228 ניתן לשלוח לנו מייל עם שם וכתובת ואנו כבר נדאג שיגיע אליכם קופסו

בית מדרש ערב-מזון
פעילויות חברתיות-
שיעורי תורה לילדים-
שבתות קהילה-עלון
הזרני-חלוקת מצרכי
מזון לפני הגיע-ערבי
נשים-סדנאות משפחה
בנושאי: כלכלה, זוגיות,
חינוך לילדים וכו' - כנס
התעוררות וחיזוק
במהלך כל השנה
פעילויות להעמקת
זהות יהודית בעיר

בית מדרש ערב-מזון
פעילויות חברתיות-
שיעורי תורה לילדים-
שבתות קהילה-עלון
הזרני-חלוקת מצרכי
מזון לפני הגיע-ערבי
נשים-סדנאות משפחה
בנושאי: כלכלה, זוגיות,
חינוך לילדים וכו' - כנס
התעוררות וחיזוק
במהלך כל השנה
פעילויות להעמקת
זהות יהודית בעיר

"ויקם משה ויהושע ומשרתו"

זה אותו יהושע שמוביל את ישראל כמצביא במלחמה עם עמלק, כלום יש ניגודים גדולים מאלה? ציות והכנעה לעומת ציווי ופקודה. ללמד זאת **תורת התלמיד**: לא מתוך חולשה עצמית של התלמיד הוא נכנע, אלא אישיות יציבה, בעלת שיעור קומה משלה, שהיא ניצבת מול הרב האמיתי הרי היא צריכה להתבטל לפניו לגמרי. תלמיד הנכנע הכנעה מלאה וגדולה בפני המורה- הוא הראוי לשמש מורה הושגה לדור הבא.
-הרב נריה זצ"ל-
שבת שלום!

בהתחייבויות, אם באמת מתאמצים תמיד ניתן להוסיף עוד פגישות ועוד מטלות. "לא" השיב המרצה הזקן "לא זה, האמת הגדולה שמוכיח לנו הניסוי היא זו: אם לא מכניסים למיכל קודם כל את האבנים הגדולות, לעולם לא נוכל להכניס למיכל את כולם אחר כך..." דממה עמוקה השתררה באולם, כאשר כל אחד מנסה לתפוס את מלוא המשמעות של דברי המרצה. הזקן התבונן בשומעיו ואמר: "מהן האבנים הגדולות בחייהם? בריאותכם? המשפחה? ידידכם? הגשמת חלומותיכם? לעשות מה שאתם באמת אוהבים? להלחם למען מטרה נעלה? להינפש? לקחת זמן לעצמכם? משהו אחר?" "מה שחייבים לזכור הוא שחשוב ביותר להכניס קודם את כל האבנים הגדולות בחיינו, כי אם לא נעשה זאת, אנו עלולים לפספס את החיים. אם ניתן עדיפות לדברים הקטנים (החץ, החול) יתמלאו החיים בדברים הקטנים ולא יישאר מהזמן היקר שלנו כדי להשיג את הדברים החשובים באמת בחיים. משום כך לעולם אל תשכחו לשאול את עצמכם את השאלה: "מהן האבנים הגדולות בחיי?" וכאשר תזהו אותם, תכניסו אותן ראשונות למיכל (החיים) שלכם". בתנועת יד ידידותית, ברך המרצה הזקן את מאזיניו ויצא באיטיות מן האולם.

האבנים וניער מעט את המיכל. אבני החץ הסתננו בין האבנים הגדולות עד שירדו לתחתית המיכל. שוב הרים את מבטו המרצה הזקן אל הקהל ושאל: "האם מלא המיכל?" עתה אחד מהם השיב: "כנראה שלא". "נכון" ענה המרצה הזקן. חזר והתכוף והפעם הוציא מתחת לשולחן סיר מלא בחול. בתשומת לב שפך את החול אל תוך המיכל. החול מילא את החלל בין האבנים הגדולות ובין החץ. פעם נוספת שאל המרצה את מאזיניו: "האם מלא המיכל?" הפעם ללא היסוס ובמקהלה, השיבו התלמידים המחוננים "לא!" "נכון" ענה להם המרצה הזקן. וכפי שציפו תלמידיו רבי היקרה והעוצמה, הוא נטל את כד המים שעמד על השולחן ומילא בהם את המיכל עד לשפתו. המרצה הזקן הרים את מבטו לקהל ושאל: "איזו אמת גדולה יכולים אנו ללמוד מניסוי זה?"

המרצה הזקן. חזר והתכוף והפעם הוציא

מתחת לשולחן סיר מלא בחול. בתשומת לב שפך את החול אל תוך המיכל. החול מילא את החלל בין האבנים הגדולות ובין החץ. פעם נוספת שאל המרצה את מאזיניו: "האם מלא המיכל?" הפעם ללא היסוס ובמקהלה, השיבו התלמידים המחוננים "לא!" "נכון" ענה להם המרצה הזקן. וכפי שציפו תלמידיו רבי היקרה והעוצמה, הוא נטל את כד המים שעמד על השולחן ומילא בהם את המיכל עד לשפתו. המרצה הזקן הרים את מבטו לקהל ושאל: "איזו אמת גדולה יכולים אנו ללמוד מניסוי זה?" בחושבו על נושא ההרצאה השיב אחד הנועזים והזריזים שבין המאזינים: "אנו למדים שכל שהזמן שלנו נראה גדוש

יום אחד הזמן מרצה זקן מביה"ס למנהל ציבורי בצרפת (אחד המוסדות האקדמיים היוקרתיים ביותר באירופה כולה) לשאת הרצאה בנושא "תכנון זמן יעיל" - בפני קבוצה של 15 מנהלים בכירים בחברות הגדולות ביותר בארה"ב. להרצאה

שעת סיפור הדברים החשובים בחיים

הוקצתה רק שעה אחת כדי "להעביר את החומר". בעומדו לפני חברי קבוצת האליטה המנהלית הזו - שהיו מוכנים לרשום כל מילה שתצא מפי המומחה המפורסם - העביר המרצה הזקן את מבטו ביניהם, אחד אחד, באיטיות, ולאחר מכן אמר: "אנו עומדים לערוך ניסוי". מתחת לשולחן שהפריד בינו לבין מאזיניו הוציא המרצה מיכל זכוכית גדול והניח בעדינות לפניו. אחר הוציא מתחת לשולחן כתריסר אבנים, כל אחת בגודל של כדור טניס, והניחן בעדינות, אחת אחת בתוך המיכל. כאשר התמלא המיכל לגמרי ולא ניתן היה להוסיף עוד אבן אחת, הרים המרצה את מבטו באיטיות אל תלמידיו ושאל: "האם מלא המיכל?" כולם השיבו "כן". שוב התכוף והוציא מתחת לשולחן כלי מלא חץ. בקפדנות שפך את החץ מעל

העלון יוצא בסיוע מתפללי בית-הכנסת 'בוכריס'

בהשגחת הרבנות יבנה

תבליני א.א.
תבליני א.א.

תבלינים • פיצוחים • קטניות • פירות יבשים

ניתן להזמין מראש: ג' חנון ביתי, קובנה, סביה, סלוק, לחות, חילבה מוכנה, סחוג ביתי

שד' דואני 28/20 מ. מסחרי לב יבנה טלפקס 08-9322808